

WOJEWODA ŚLĄSKI

IFIII.4131.1.26.2026

Katowice, dnia 4 maja 2026 r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153 i 1436 oraz z 2026 r. poz. 252) i art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r. poz. 538)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XIX/151/2026 Rady Gminy Ujszoły z dnia 26 marca 2026 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Słonecznej w Ujszołach.

Uzasadnienie

W myśl art. 85 i 86 ustawy o samorządzie gminnym, wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

W dniu 26 marca 2026 r. Rada Gminy Ujszoły podjęła uchwałę Nr XIX/151/2026 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Słonecznej w Ujszołach.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwanej dalej: *upzp*) w dniu 1 kwietnia 2026 r. Rada Gminy Ujszoły przekazała organowi nadzoru uchwałę Nr XIX/151/2026 z dnia 26 marca 2026 r., a w dniu 2 kwietnia 2026 r. Wojewoda otrzymał dokumentację prac planistycznych, celem dokonania oceny zgodności tej uchwały z prawem.

W dniu 21 kwietnia 2026 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie:

I. Ustalenie przeznaczenia oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy terenów następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Przepis art. 15 *upzp* wymienia, jaka materia powinna znaleźć się w planie miejscowym. Zgodnie z dyspozycją art. 15 ust. 2 pkt 1 *upzp*, w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. Uzupełnieniem tej regulacji jest przepis § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 17 grudnia 2021 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2021 r., poz. 2404 – dalej: *rozporządzenie*), który stanowi, iż *ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów zawierają określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, w tym nazwę klasy przeznaczenia*

terenu oraz symbol wraz z numeracją wyróżniającą je spośród innych terenów, zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia. Zgodnie z zasadami zawartymi w części II pkt 5 załącznika nr 1 tego rozporządzenia, określenie nazw klas przeznaczeń uzupełniających oraz wykluczanych dokuje się w części tekstowej projektu planu miejscowego zgodnie z wartościami określonymi w tabeli. Powyższe przepisy rozporządzenia mają na celu ujednoczenie na poziomie krajowym przeznaczeń terenów stosowanych w planach miejscowych.

W § 22 ust. 2 przedmiotowej uchwały dla terenu wydzielonego liniami rozgraniczającymi i oznaczonego symbolem UH, dla którego ustalono przeznaczenie podstawowe: usługi handlu, dopuszczono również przeznaczenie uzupełniające:

- 1) pozostałe usługi komercyjne, wg definicji w niniejszej uchwale;
- 2) usługi publiczne, wg definicji w niniejszej uchwale;
- 3) zieleń urządzona i nieurzadzona;
- 4) drogi, dojazdy i dojścia, place, miejsca postojowe;
- 5) infrastruktura techniczna.

oraz w ust. 3 wykluczono przeznaczenie: *usługi uciążliwe według definicji w niniejszej uchwale*.

Przepisy rozporządzenia nakazują, by określenie nazw klas przeznaczeń uzupełniających oraz wykluczanych dokonać w części tekstowej projektu planu miejscowego zgodnie z wartościami określonymi w tabeli załącznika nr 1 do rozporządzenia. Tymczasem w przedmiotowej uchwale dla terenu oznaczonego symbolem UH dokonano ustaleń przeznaczeń uzupełniających i wykluczanych, które są niezgodne z zasadami zawartymi w części II punkcie 5 załącznika nr 1 rozporządzenia. W ramach przeznaczenia uzupełniającego, w przedmiotowej uchwale, dopuszczono możliwość realizacji: usług komercyjnych, usług publicznych, zieleni nieurządzonej, dróg, dojazdów i dojść, placów, miejsc postojowych, które nie występują w tabeli w części I załącznika nr 1 do rozporządzenia zawierającej symbole, nazwy i oznaczenia graficzne dotyczące przeznaczenia terenów stosowanych w projekcie planu miejscowego. Również przeznaczenie wykluczane (usługi uciążliwe) przyjęto niezgodnie z wartościami określonymi w ww. tabeli. Wątpliwość budzi także określenie przeznaczenia terenu UH – teren usług handlu, gdyż zgodnie z rozporządzeniem w ww. klasie przeznaczenia mieści się teren usług handlu detalicznego oraz teren usług handlu hurtowego, tymczasem poprzez wprowadzoną w przedmiotowej uchwale definicję usług uciążliwych w § 4 pkt 14 (w tym usługi handlu hurtowego) i wykluczeniem ich z przeznaczenia terenu w § 22 ust. 3 *de facto* możliwe do zrealizowania będą jedynie usługi handlu detalicznego (zgodnie z tabelą UHD).

W związku z powyższym formułując ustalenia przedmiotowego planu miejscowego, dla terenu oznaczonego symbolem UH należało w sposób jasny i precyzyjny, zgodnie z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia, określić jak dla terenów usług, z zastosowaniem nazw klas z poziomu drugiego lub trzeciego, a dodatkowe elementy zagospodarowania terenu takie jak miejsca postojowe, dojścia czy dojazdy należało określić w zasadach zagospodarowania terenu.

Poprzez nieprawidłowe określenie przeznaczenia uzupełniającego i wykluczanego doszło do naruszenia ww. przepisów rozporządzenia.

II. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 *upzp* podstawowym celem planu miejscowego jest określenie przeznaczenia terenów oraz ustalenie sposobów ich zagospodarowania i warunków zabudowy. Przepis art. 15 ust. 2 pkt 11 *upzp* daje dodatkowo gminie możliwość określenia sposobu i terminu tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów. Uzupełnieniem tej regulacji jest przepis § 4 pkt 12 rozporządzenia, który stanowi iż, *ustalenia dotyczące sposobów i terminów tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów zawierają nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, w tym określenie terminu, do którego tymczasowe zagospodarowanie, urządzenie i użytkowanie terenu może być wykonywane*.

Z tego uprawnienia skorzystała Rada Gminy Ujsoły wprowadzając w przedmiotowej uchwale § 6 regulacje dotyczące tymczasowego zagospodarowania. Jednakże ustalając sposób tymczasowego zagospodarowania urządzania i użytkowania terenów i obiektów posłużono się zwrotem: *mogą być wykorzystywane w sposób dotychczasowy (...) pod warunkiem, że nie stanowią samowoli budowlanej*, podczas gdy możliwość dotychczasowego użytkowania terenów wynika bezpośrednio z przepisów art. 35 *upzp*: *Tereny, których przeznaczenie plan miejscowy zmienia, mogą być wykorzystywane w sposób dotychczasowy do czasu ich zagospodarowania zgodnie z tym planem, chyba że w planie ustalono inny sposób ich tymczasowego zagospodarowania*. Tymczasowe zagospodarowanie ustala się wyłącznie wtedy, gdy gmina chce zmienić aktualne zagospodarowanie na inne. W przedmiotowej uchwale nie wskazano zatem innego zagospodarowania terenu oraz nie ustalono dla niego terminu tymczasowego zagospodarowania. Ponadto zgodnie z *rozporządzeniem* ustalenia dotyczące sposobów i terminów tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów powinny również zawierać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów.

Ustawodawca, w przepisie art. 15 ust. 2 pkt 11 *upzp* wyraźnie wskazał na obowiązek ustalenia sposobu i terminu tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów. Chcąc zatem wskazać inny możliwy sposób użytkowania terenów gmina winna była wprowadzić ustalenia dotyczące sposobów i terminów tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów zawierające nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, w tym określenie terminu, do którego tymczasowe zagospodarowanie, urządzenie i użytkowanie terenu może być wykonywane. Z uchwały powinno jasno wynikać jakie zagospodarowanie tymczasowe jest możliwe do zrealizowania oraz do jakiego czasu teren może być użytkowany w sposób inny niż przewidują to ustalenia planu miejscowego dla tego terenu.

Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić sprzeczność ustaleń § 6 z przepisami art. 35, art. 15 ust. 2 pkt 11 *upzp* oraz § 4 pkt 12 *rozporządzenia*.

III. Zgodnie z art.15 ust.2 pkt 6 *upzp* w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną nadziemną intensywność zabudowy, minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej, maksymalny udział powierzchni zabudowy, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę i sposób realizacji miejsc do parkowania, w tym miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Udział powierzchni zabudowy natomiast został zdefiniowany w art. 2 pkt 35 *upzp*, przez który należy rozumieć stosunek sumy powierzchni rzutu poziomego budynków, z wyłączeniem części zagłębionych poniżej poziomu terenu, mierzonej po zewnętrznym obrysie rzutu poziomego ścian zewnętrznych tych budynków zlokalizowanych na działce budowlanej do powierzchni tej działki budowlanej.

Tymczasem w § 4 pkt 10 przedmiotowej uchwały zdefiniowano **zabudowę** przez którą należy rozumieć *budynki i wiaty (obiekty posiadające dach)*, w pkt 11 zdefiniowano **wiatę** - *to obiekt budowlany posiadający dach, niebędący budynkiem w rozumieniu prawa budowlanego*, następnie w § 9 ust. 2 określono **powierzchnię zabudowy** dla ww. obiektów (budynków i wiat), która *nie może wynosić więcej niż 40% powierzchni działki budowlanej*. Zgodnie z definicją zawartą w art. 2 pkt 35 *upzp* udział powierzchni zabudowy odnosi się do sumy powierzchni rzutu poziomego budynków, z wyłączeniem części zagłębionych poniżej poziomu terenu, mierzonej po zewnętrznym obrysie rzutu poziomego ścian zewnętrznych tych budynków, a nie jak to zdefiniowano i określono w przedmiotowym planie miejscowym również w odniesieniu do obiektów budowlanych innych niż budynki. W związku z powyższym poprzez brak ustalenia udziału powierzchni zabudowy zgodnej z definicją art. 2 pkt 35 *upzp* doszło do naruszenia przepisów art. 15 ust. 2 pkt 6 *upzp*.

IV. Przepis § 25 ust. 1 w związku z § 143 *Zasad Techniki Prawodawczej* stanowiących załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie *Zasad techniki prawodawczej* (Dz. U. z 2026 r. poz. 300 - dalej: *ztp*) stanowi, iż: „Przepis prawa materialnego powinien możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować (przepis podstawowy)”.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że w przedmiotowej uchwale w § 9 ust. 13 pkt 1 z uwagi na ochronę krajobrazu w otulinie Żywieckiego Parku Krajobrazowego, ustalono wymagania dotyczące geometrii dachów (ich głównych połaci) dla wiat i budynków: *dla obiektów usługowych, gospodarczych lub garażowych: dach dwuspadowy lub wielospadowy, z kalenicą, symetryczny, o jednakowym nachyleniu głównych połaci od 20° do 45°*. Następnie w § 13 pkt 1 w celu ochrony strefy obiektów zabytkowych w obszarze planu miejscowego ustalono następujące warunki kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu: *walory historycznej zabudowy stanowią w szczególności: zwarta bryła budynków o rzucie prostokąta, wolno stojący układ zabudowy, dach dwuspadowy kalenicowy symetryczny o nachyleniu głównych połaci ok. 40° z półszczytem pojedynczym (tzw. przyczółkiem) lub z naczółkiem, pokrycie elewacji deskowaniem, pokrycie dachu dachówką ceramiczną, gontem drewnianym lub blachą płaską na rąbek stojący*. Poprzez ustalenie w przedmiotowej uchwale różnych kształtów dachów nie wiadomo, jaką geometrię dachu należy stosować przy realizacji nowej zabudowy. Taka regulacja stoi w sprzeczności z obowiązkiem ustalenia zasad zagospodarowania terenów w sposób niebudzący wątpliwości.

Ponadto ustalenia § 9 ust. 12 pkt 1 i 2:

1) przy pokryciu (wykończeniu) elewacji obiektów *preferuje się stosowanie materiałów naturalnych (np. kamień, cegła ceramiczna, tynk szlachetny, drewno itp.), lub materiałów podobnych do naturalnych, w kolorach stonowanych, nie jaskrawych;*

2) przy pokryciu dachów spadzistych *preferuje się stosowanie materiałów naturalnych (np. dachówka ceramiczna, gont, lupek, strzecha itp.), lub materiałów podobnych do naturalnych (blachodachówka, gont bitumiczny itp.), dopuszcza się blachę płaską na rąbek stojący;*

nie są dość precyzyjne (preferuje się) i budzą uzasadnioną wątpliwość. Z przepisu tego nie wynika jasno, czy są to nakazy czy dopuszczenia. Powyższe ustalenia nie są również spójne z ustaleniami § 13 pkt 1.

Przepisy prawa miejscowego powinny możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować i nie mogą pozostawiać możliwości interpretacyjnych. W konsekwencji w omawianym zakresie doszło do naruszenia zasady zawartej w § 25 ust. 1 (w związku § 143) *ztp*.

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 maja 2002 r. (sygn. akt K 6/02, publ. Dz. U. z 2002 r., nr 78, poz. 715) podniósł, iż przepisy prawne muszą być formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. (...) Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwania mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. (...) Naruszeniem Konstytucji jest stanowienie przepisów niejasnych, wieloznacznych. Rada gminy powinna kierować się tymi regułami w odniesieniu do wszystkich uchwał, a zwłaszcza do aktów prawa miejscowego - kreując czytelne przepisy, które pozwalają na przewidzenie konsekwencji prawnych podjęcia działań na ich podstawie.

V. Zgodnie z art.15 ust. 2 pkt 6 *upzp* w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną nadziemną intensywność zabudowy, minimalny udział powierzchni biologicznie czynnej, maksymalny udział powierzchni zabudowy, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę i sposób realizacji miejsc do

parkowania, w tym miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową, oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów. Zgodnie z definicją art. 2 pkt 30 *upzp* „wysokość zabudowy” to różnica pomiędzy wysokością:

a) najwyżej położonego punktu budynku na dachu, ścianie lub attyce, z wyłączeniem komina, nadbudówki mieszczącej maszynownię dźwigu lub innego pomieszczenia technicznego oraz wyjścia z klatki schodowej, a średnią wysokością najniższego i najwyższego poziomu terenu mierzoną na obwodzie rzutu poziomego ścian zewnętrznych budynku,

b) najwyżej i najniżej położonego nad poziomem terenu punktu budowl;

W przedmiotowej uchwale w § 9 ust. 7 określono maksymalną wysokość zabudowy: *nie może wynosić więcej niż 12 m. Warunku nie stosuje się do obiektów łączności publicznej (telekomunikacji)*. Następnie w § 13 pkt 4 zakazuje się lokalizacji masztów lub wież o wysokości przekraczającej 12 m od poziomu terenu. Z jednej strony zapisami planu dopuszczono lokalizację obiektów łączności publicznej bez ograniczeń z drugiej zakazano lokalizacji masztów lub wież o wysokości przekraczającej 12 m. Taka regulacja stoi w sprzeczności z obowiązkiem ustalenia zasad zagospodarowania terenów w sposób niebudzący wątpliwości. W konsekwencji w omawianym zakresie doszło do naruszenia przepisów art. 15 ust. 2 pkt 6 *upzp* oraz zasady zawartej w § 25 *ztp*, gdyż przepis prawa, w tym prawa miejscowego, powinien możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować.

VI. Jak to już wskazano powyżej, zgodnie z art.15 ust. 2 pkt 6 *upzp*, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, w tym minimalną liczbę i sposób realizacji miejsc do parkowania, w tym miejsc przeznaczonych do parkowania pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową. Ustalenia te powinny odpowiadać regulacjom zawartym w studium. Zgodnie bowiem z art. 67 ust.3 pkt 2 *ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw* przepisy art. 15 ust. 1 i art. 20 *upzp* stosuje się do dnia wejścia w życie planu ogólnego gminy w danej gminie w brzmieniu sprzed 24 września 2023 r. Przepis art. 15 ust. 1 *upzp* wskazuje, że wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium. Natomiast zgodnie z art. 20 ust. 1 *upzp*, w myśl którego plan miejscowy uchwała rada gminy po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium.

W Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Ujsoły przyjętym uchwałą Nr XXXVI/230/2010 Rady Gminy w Ujsołach z dnia 30 kwietnia 2010 r. w części II „Kierunki zagospodarowania przestrzennego” dot. ogólnych zasad kształtowania zabudowy i zagospodarowania obszarów urbanizacji (wskaźniki i wytyczne urbanistyczne dla sporządzania planów miejscowych i innych dokumentów planistycznych) w zakresie wymaganej ilości miejsc postojowych dla samochodów dla obiektów usług publicznych i komercyjnych wskazano, że miejsca przeznaczone dla osób niepełnosprawnych powinny stanowić przynajmniej 5%.

W § 9 ust. 10 przedmiotowej uchwały - w celu utrzymania ładu przestrzennego, a w szczególności zachowania i uzupełnienia zabudowy wiejskiej, ustalono, że: *od 3 do 5 % ogólnej ilości miejsc postojowych należy przeznaczyć dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową (dla osób niepełnosprawnych)*.

W związku z zapisami *studium* ustalona w planie miejscowym ogólna liczba miejsc postojowych dla pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową nie jest zgodna z polityką przestrzenną gminy ustaloną w dokumencie *studium*, co stanowi naruszenie art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 *upzp*.

VII. Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 4 *upzp* w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w tym krajobrazów kulturowych, oraz dóbr kultury współczesnej.

Uzupełnieniem tej regulacji jest przepis § 4 pkt 5 *rozporządzenia*, który stanowi o tym, że ustalenia części tekstowej projektu planu miejscowego formułuje się zgodnie z wymogami: *ustalenia dotyczące zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków, w tym krajobrazów kulturowych, oraz dóbr kultury współczesnej zawierają określenie obiektów i terenów chronionych ustaleniami planu miejscowego, w tym określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów.*

Ponadto przepis art. 15 ust. 1 *upzp* stanowi, że wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zwierający część tekstową i graficzną, wraz z uzasadnieniem. Uzupełnieniem tej regulacji jest przepis § 7 ust. 1 *rozporządzenia*, który wskazuje co powinna zawierać część graficzna planu miejscowego, a § 8 ust. 2 *rozporządzenia* nakazuje aby część graficzną projektu planu miejscowego sporządzić w sposób umożliwiający jednoznaczne jej powiązanie z częścią tekstową projektu planu miejscowego.

Tymczasem analiza załącznika graficznego wykazała, że na rysunku planu nie wskazano granic otuliny Żywieckiego Parku Krajobrazowego, Lokalnego Zbiornika Wód Podziemnych oraz strefy ochrony konserwatorskiej, dla której w części tekstowej w § 13 w celu ochrony strefy obiektów zabytkowych wprowadzono ustalenia dotyczące warunków kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu. Również z treści przedmiotowej uchwały nie wynika w jakiej części strefa ta obowiązuje.

Część graficzna stanowi uszczegółowienie części tekstowej, a ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie – z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu miejscowego a częścią graficzną planu.

Powyższym doszło do naruszenia ww. przepisów *upzp* oraz *rozporządzenia*.

Podsumowując należy zaznaczyć, że przepisy art. 28 *ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* jednoznacznie wskazują, iż istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części.

Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że uchwała Rady Gminy Ujszoły Nr XIX/151/2026 z dnia 26 marca 2026 r. w *sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w rejonie ulicy Słonecznej w Ujszalach*, narusza wymienione w niniejszym rozstrzygnięciu nadzorczych przepisy, w związku, z czym wydanie niniejszego rozstrzygnięcia stało się konieczne i uzasadnione, a zatem należało orzec, jak w sentencji.

Stosownie do przepisu art. 92 ust. 1 *ustawy o samorządzie gminnym* stwierdzenie nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa z dniem doręczenia Radzie Gminy Ujszoły rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na niniejsze rozstrzygnięcie przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach. Skargę wnosi się za pośrednictwem Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia Radzie Gminy Ujszoły.

z up. Wojewody Śląskiego

Aleksandra Kroczek

Z-ca Dyrektora Wydziału Infrastruktury

Otrzymuje:

Pouczenie o możliwości wniesienia skargi w formie elektronicznej

1. Skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze można wnieść w formie elektronicznej lub papierowej.
2. Skarga przekazana w formie dokumentu elektronicznego powinna zawierać wszystkie wymogi pisma sporządzonego w postaci papierowej.
3. Skarga wnoszona w formie dokumentu elektronicznego, powinna ponadto zawierać adres elektroniczny oraz zostać podpisana przez stronę lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym.
4. Jeżeli skarga nie zawiera adresu elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest adres elektroniczny, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego.
5. Do skargi wniesionej w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jej odpisów.
6. Do skargi należy dołączyć pełnomocnictwo z podpisem mocodawcy lub wiarygodny odpis pełnomocnictwa.